

Spørgsmaal om Udvidelse af de ugifte Kvinders Valgret til selv samme Udstrækning som Mændenes blev vel fremsat i Mødet den 9de Januar, men ikke bragt til Afstemning, fordi *Mac Laren*, der regnes for at være den egenlige Bærer af denne Sag, fandt, at man for Tiden burde nøjes med den Indrømmelse, Regeringen havde gjort med Hensyn til de gifte Kvinder. Dette var i god Overensstemmelse med den gamle Sædvane i Englands politiske Liv at foretrække et Mæglingsforslag, som kan faa alle Partiers frivillige Tilslutning, fremfor at fremtvinge et theoretisk rigtigt, men i Virkeligheden ikke meget betydeligt Forslags Vedtagelse imod en stærk Modstand. Under Forhandlingen erklærede Lord *Randolph Churchill*, tidligere konservativ Minister, sig imod Kvindernes Valgret i det hele taget, endskønt han efter almindeligt Sigende netop skylder sin Hustrus dygtige Valgagitation, at han selv har Sæde i Huset.

Med disse Forhandlinger og de dertil hørende Afstemninger var Spørgsmaalet afgjort. Hverken paa de senere Trin af Lovens Behandling i Underhuset eller i Overhuset rejstes nogen Indvending imod de vedtagne Ændringer — ja i Overhuset syntes der endog at være Stemning for en yderligere Udvidelse af Kvindernes Ret. Saaledes er i Aar den almindelige Grundsætning om Valgret og Valgbarhed til de ny kommunale — Sogne- eller Kreds- — Raad for de Kvinder, gifte saavel som ugifte, der udreder særlig Skat af Ejendom eller Indtægt bleven stadfæstet af begge Parlamentets Huse. Udelukkelsen fra Grevskabsraadene vil nu selvfølgelig ikke kunne vedvare ret længe, og Spørgsmaalet om den politiske Valgret — hvorved den hele Bevægelse for Kvindens Ligestilling faar sin Afslutning — vil ogsaa være rykket nærmere mod Afgørelsen, hvad jo baade dens Venner og Modstandere aabent har tilkendegivet under denne Lovs Behandling.

Og dette er saa meget sikrere, som Sagen i det forløbne Aar har haft Fremgang andet Steds, og Eksemplerne herfra vil virke tilbage paa England. Den 19de September stadfæstede Guvernøren paa *Ny Zealand* en Lov om Kvindernes politiske Valgret med 21 Aars Alder — her gælder ellers som i de fleste engelske Kolonier almindelig Valgret, og saavidt man kan skønne, er Valgretten bleven udstrakt ogsaa